

1 Juni 1920.

No. 11.

25e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Wij eischen het recht om den almachtigen God te dienen volgens de Ingeving van ons geweten, en kennen alle menschen hetzelfde recht toe: laat hen aanbidden, hoe, waar of wat zij ook willen.

Wij gelooven onderdanig te moeten zijn aan Koningen, Presidenten, Heerschers en Vorsten, in het gehoorzamen, eeren en onderhouden der wetten.

11de en 12de Geloofs-Artikel.

De Mormoonsche leerstelling der Godheid.

Door B. H. ROBERTS.

(Vervolg en slot van blz. 151.)

Groei, uitbreiding, uitgestrektheid voor zijn geheele natuur, als hij erkent, dat de natuur in hare intellectueele, moreele, geestelijke en sociale eischen, juist datgene is waar zijn ziel naar vraagt; en de stellingen van theologie die niet tot de maatstaf dezer hope rijzen, zijn 's menschen attentie niet waard.

Houdt deze gedachten voor een oogenblik in 't geheugen, vraag ik u. Dat is, herinner de machten in den mensch aanwezig, wat hij heeft bereikt in zijn leven, en wat voor hem denkbaar te bereiken is na zijne opstanding, wanneer de dood van zijnen weg genomen zal zijn. Houdt dit in uwe gedachten, terwijl ik op dit thema voortga met andere feiten. Laat ons juist voor een oogenblik, en dat op een zeer eenvoudige manier, het heelal, waarin de mensch leeft, overwegen. En laat ons met wat wij weten beginnen, en ons wel binnen deze lijnen houden. 't Eerst van allen dan, over onze aarde zelf: Dank zij de kennis die de mensch nu betreffende de aarde heeft, wordt deze niet langer als het middelpunt van het heelal beschouwd, waarom heen de zon, maan en de sterren zich bewegen, die in de duistere eeuwen gedacht waren geschapen te zijn om slechts onze aarde te verlichten bij dag en bij nacht. Neen, de mensch heeft de werkelijke verhouding leeren kennen van de aarde tot de andere planeten in het heelal. Hij weet dat de aarde slechts één van een aantal planeten is — één van een groep van acht groote planeten, en een grooter aantal kleinere planeten, die zich om de zon bewegen — en nog wel een der kleinste van die grootere planeten.

Buiten deze groep van planeten, met wier bewegingen en wetten de mensch bekend is geworden, is een uitgestrekt heir van zoogenaamde „vaste sterren“, dat wil zeggen, sterren welke schijnbaar geen beweging hebben, maar zich in werkelijkheid toch wel bewegen, doch hunne baan

is zoo onmetelijc, dat de mensch niet het bloote oog hunne bewegingen niet opmerken kan — daarom worden ze „vaste sterren“ genoemd. *) Onze sterrekundigen hebben geleerd, dat deze „vaste sterren“ niet gelijk de planeten zijn, welke zich in hunne banen om onze zon bewegen, maar daarentegen, gelijk de zon zelf, zelflichtende lichamen zijn en, zonder twijfel, evenals de zon, het middelpunt zijn van duistere planetengroepen; minstens kunnen wij zeggen, afgaande op overeenkomst, dat dit als een hoogst waarschijnlijk feit beschouwd wordt.

Sprekende over deze werelden en de waarschijnlijkheid harer bevolking, zegt Sir Robert Ball:

„Wij kennen het bestaan van dertig millioen sterren of zonnen, waarvan velen veel schitterender zijn dan die welke ons systeem belicht. Het grootste aantal er van is voor het oog onzichtbaar, of zelfs met behulp der telescope niet te onderscheiden, doch hoog gevoelige photographische platen — welke voor dit doel oogen zijn, die urenlang zonder knipooen kunnen staren — hebben ons hun bestaan boven allen twijfel geopenbaard, doch de meesten daarvan zijn onwaarneembaar veraf, duizende of tienduizende malen verder dan de zon. Een telegraphisch bericht, dat bijvoorbeeld de zon in acht minuten zou bereiken, zou eenige dezer sterren nog in geen achttienhonderd jaren bereiken kunnen.

Het menschelijk verstand kan zich van zoo'n afstand geen begrip vormen, ze kunnen evenwel in formule, door menschelijke gedachte geschapen, uitgedrukt worden, en de verbijsterende verklaring is in zeker opzicht bijzonder terneerdrukkend. Het vermindert de waarschijnlijkheid gewichtigheid van den mensch zoozeer in het heelal. Het is hoogst onwaarschijnlijk, bijna onmogelijk, dat deze centraal-punten van licht geschapen zouden zijn om niets te verlichten, en daar zij te ver van ons af zijn om ons van nuf te kunnen zijn, kunnen wij zeer wel de hypothese aannemen, dat elk een stelsel van planeten rondom zich heeft, zooals onze zon. Als we een gemiddelde berekening maken

*) Voor het bloote oog schijnen de sterren dezelfde relatieve positiën in de hemelsche sfeer te behouden, geslacht na geslacht. Indien Job, Hipparchus of Ptolemy hun blik weder naar den hemel zouden slaan, zouden ze, naar het hun zou toeschijnen, Aldebaran, Orion en de Pleiades precies zoo zien staan als zij ze zagen duizenden jaren geleden, zonder dat er een enkele ster zich van hare plaats bewogen zou hebben. Maar de verfijnde methoden van de hedendaagsche sterrenkunde, in welke de telescope is ingevoerd om ruimten te meten, welke voor het bloote oog absoluut onwaarneembaar zijn, hebben tot onze kennis gebracht dat deze schijnbare onveranderlijkheid niet echt is, maar dat de sterren werkelijk in beweging zijn. Alleen is hunne beweging zoo langzaam, dat het oog in de meeste gevallen het niet eerder zoude opmerken, dan na duizende jaren. Na tienduizend jaren zou bij een groot aantal sterren, en in 't bijzonder bij de heldere, de verplaatsing kunnen worden waargenomen, terwijl het honderdduizend jaren zou duren om eene opmerkelijke verandering in den stand der sterrenbeelden teweeg te brengen. (Newcomb's Astronomy, pp. 464-5).

van tien planeten tot één zon, dan wijst die hypothese het bestaan aan van (binnen de begrensde lijn van menschelijke berekening blijvend), tenminste driehonderd millioen onderscheidene werelden, waarvan vele zonder twijfel van reusachtige afmeting, en het is bijna ondenkbaar dat die werelden geheel zonder levende en denkende wezens zijn. Veronderstel, dat de voor ons onmogelijke hypothese juist is, dat de finale oorzaak van het heeal toeval is, een toevallige samenkomst van zelfstandige atomen, dan moet toch het toeval, dat de denkende wezens op deze kleinere en inferieure wereld deed ontstaan, zich dikwijls herhaald hebben; terwijl, indien zooals wij het beschouwen, er een begaafden Schepper is, het moeilijk te gelooven is, zonder dienaangaande openbaring te hebben ontvangen, dat Hij zulke heerlijke scheppende macht op enkel massa's ongevoelige materie zou verkwisten. God kan geen gassen liefhebber. De groote mogelijkheid bestaat tenminste, dat er millioenen werelden zijn — want wat de gevoelige plaat heeft te zien gegeven, moet toch slechts een oneindig klein gedeelte van het geheel zijn — bewoond door begaafde wezens.^{ix} (Zelf Cultuur Maart 1899).

Richard A. Proctor, in zijn „Andere werelden dan de onze^v”, merkt ook op:

„Om hetgeen wij van de studie der sterrenhemelen geleerd hebben op te sommen — zien we, dat, buiten onze zon er myriaden andere zonnen in de onmetelijke ruimte zijn; dat deze zonnen groote en massieve lichamen zijn, in staat om door hun aantrekkingskracht wereld-systemen te beïnvloeden, zoo gewichtig, als die welke zich om onze zon bewegen; dat deze zonnen van gelijke elementen gevormd zijn als onze zon, zoodat de werelden die zich daaromheen bewegen beschouwd kunnen worden te zijn naar alle waarschijnlijkheid gelijk in constitutie als onze aarde; en dat van deze zonnen alle vormen van kracht, welke wij weten noodzakelijk te zijn voor het bestaan van georganiseerde wezens op onze aarde, in overvloed uitgezonden worden. Het schijnt redelijk te concludereen, dat deze zonnen omgeven zijn door afhankelijke wereld-systemen. Doch we kunnen niet, zooals met ons zonnestelsel het geval is, werkelijke werelden zien; toch stelt de gedachte ze ons voor, verschillend in grootte, verschillend in structuur, oneindig verschillend in hun natuurkundige conditie en bewoning.^{ix}”

Met het bloote oog zijn er gewoonlijk binnen onzen gezichtskring vijf à zesduizend van deze „vaste sterren^{ix}” waar te nemen. Met behulp van een telescope evenwel worden er binnen 's menschen gezichtskring tusschen de veertig en vijftig millioen „vaste sterren^{ix}” gebracht, met de bestaande mogelijkheid, dat alle deze, zoowel als die „vaste sterren^{ix}” die van voldoende heerlijkheid zijn om in de gezichtskring te zijn van het bloote oog, gelijk onze eigene zon, de middelpunten zijn van groepen ondoorzichtige planeten, welke om hunne ondoorschijnendheid niet door ons gezien kunnen worden. Dit is slechts het begin van de geschiedenis van het heeal. Onmetelijk, zooals het getal der „vaste sterren^{ix}”, waarbij ik uw aandacht heb bepaald, en hun afstand zoo groot, dat in enkele gevallen een lichtstraal een millioen jaren noodig zou hebben om ons

vandaar te bereiken, hoewel het licht door de ruimte reist met zooveel spoed, dat het acht maal om de aarde kan reizen in een enkele seconde — onmetelijk zeg ik, als dit getal van „vaste sterren“, als geopenbaard door de telescope, is, zijn zij ten slotte slechts als de eerste „straat lampen“ van Gods heelal, maar slechts weinigen van de stofjes in Gods zonnestraal. Laat ik het u verklaren.

Gij hebt een straal van het zonnelicht een kamer zien binnendringen door de half gesloten gordijnen, en opgemerkt, dat hij het bestaan openbaart van ontelbare stofjes, zwevende in die zonnestraal. Gij begrijpt, indien de zonnestraal in een ander deel der kamer gebracht werd het bestaan getoond zou worden van andere stofjes in dat gedeelte, miljoenen daarvan. Zoo begrijpt ge dat de atmosfeer der geheele kamer met stofdeeltjes gevuld is; dat de atmosfeer in elke kamer van uw geheele huis zich in eenzelfde toestand bevindt — dat is, gevuld met stofdeeltjes; zoo al de kamers van al uwe vrienden, of in de geheele stad; zoo ook de geheele omsingelende lucht van de geheele aarde, de dampkring. Wel, wat de mensch ontdekt heeft in de ruimte, betreffende het bestaan der „vaste sterren“ — groote zelflichtende of lichtuitstralende lichamen, ongetwijfeld het middelpunt van planetaire stelsels, evenals met onze zon het geval is — alle deze, zeg ik, zijn slechts als de zonnestraal, die het bestaan openbaart van eenigen der stofdeeltjes in den hoek eener kamer: want aan de uiterste grens der ruimte, die door 's menschen blik kan worden afgezocht, met behulp der machtigste middelen die maar te bedenken zijn, staat men in overdenking van weer steeds grootere uitgestrektheid, van ruimte, door steeds meerdere, zonnen gevuld, middelpunten van planetaire stelsels, dan die tot nu toe binnea het bereik van onzen gezichtskring zijn gekomen. En aldus zich in het heelal bevindende, begint de mensch de groote waarheid te begrijpen, welke door den profeet Joseph Smith gesproken is geworden, toen hij der Goden schepping beschouwde: „Er is geen ruimte waar er geen koninkrijk is (geschapen wereld), en er is geen koninkrijk waar er geen ruimte is, hetzij grooter of kleiner ruimte.“ (Leer en Verbonden 88 : 36 en 37). Maar dit is buiten ons onderwerp.

Wat ik u wilde doen gevoelen is hoe klein en onbeteekenend onze aarde is, zelfs in vergelijking met de planeten van ons eigen stelsel, waarvan eenigen honderde malen grooter zijn dan onze aarde.*) En dan de zon, het middelpunt van het stelsel zelf — wat is het een stipje in het heelal! Niettegenstaande zij de gecombineerde massa der andere planeten, waarvan zij het centraal puft is, zevenhonderd en dertig malen overtreft, is zij toch slechts een stipje in het heelal! De woorden van een eminente schrijver aanhalende, lezen wij:

„Zooals er andere globen, aardbollen, gelijk aan onze aardbol, zijn, zoo ook zijn er andere werelden aan ons zonnestelsel gelijk. Er zijn zelflichtende zonnen, in aantal alle berekening overtreffend. De af-

*) Jupiter, heeft een middellijn van ongeveer 85000 mijlen, de aarde slechts van 8000 mijlen. In omvang overtreft zij de aarde ongeveer 1300 maal, in massa 213 maal. (Newcomb's Astronomy, p. 339).

metingen der aarde verdwijnen als niets in vergelijking met de afmetingen van het zonnestelsel, en dat stelsel, op hare beurt, is slechts een onzichtbaar punt in vergelijking met het ontelbaar heir van andere stelsels, welke tezamen een sterrenmenigte vormen. Ons zonnestelsel, verre van alleen te zijn in het heelal, is er slechts één van een uitgebreid broederschap, gebonden door gewone wetten en onderworpen aan gelijke invloeden. Zelfs op de uiterste grens der schepping, waar verbeelding het begin van het chaotisch gebied mag zien, zien wij onbepaalde bewijzen van orde, een regelmatigheid in de rangschikking van onbezielde dingen, ons aantoonende dat er andere intellectueele schepselen, aan ons gelijk, bestaan, bewoners van die eilanden in de oneindige ruimte. Alhoewel een lichtstraal een millioen jaren noodig heeft om die verwijderde werelden binnen onzen gezichtskring te brengen, is het einde daar nog niet. Ver in de diepten der oneindige ruimten ontwaren wij de flauwe flikkering van andere sterrengroepen, aan de onze gelijk. Door hun grooten afstand kan men ze achter een vinger verbergen. Hun grooten afstand van elkander lost zich in het niets op, zij en hunne bewegingen hebben alle persoonlijkheid er door verloren; de tallooze zonnen, waaruit ze bestaan, kleuren al hunne verzamelde lichten in een zwak melkachtig schijnsel. Dus als we onzen blik wenden van de aarde naar het zonnestelsel en van het zonnestelsel naar de uitgestrektheid der sterrengroepen, waartoe wij behooren, dan ontwaren we series van reusachtige nevelachtige scheppingen, de één boven den ander rijzende, steeds grooter en grootere kolonies van werelden vormende. Hun aantal is niet onder cijfers te brengen, want zij maken het firmament tot één floers van sterren.

De eenvormigheid, zij het dan de eenvormigheid van pracht, vermoeden ten laatste, en wij onttrekken ons aan het schouwspel, want onze oogen aanschouwen slechts een eindeloos verschild en ons bewustzijn geeft ons onze eigene onuitsprekelijke onbeduidendheid te kennen." (Drapers „Intellectueele ontwikkeling van Europa“, 2de deel, blz. 222).

En de aarde zelf dan, wat is zij? Wat een onbeduidend klein stipje is het in de scheppingen Gods! Met al hare eilanden en vaste landen, hare rivieren, meeren en machtige oceanen; hare bergen en valleijen; hare steden, grootere en kleinere, en menschelijke rassen met hunne hope en vreeze en onbeduidende eierzucht — alles is slechts een stofje in Gods zonnestraal, minder dan een enkele zandkorrel aan den zeeoever.

Wat ik wilde vragen, ten opzichte van deze overdenkingen, is dit: Is het zulk een onmogelijk iets te gelooven, dat ten laatste, een van Gods zonen, over deze kleine aarde zal presideeren als de God-president of God daarvan? Dat onze vader Adam, de „Groote Patriarch“ van ons geslacht, de „Oude van Dagen“, „Michaël, de Aartsengel“, — geef hem welke titel gij wilt van de vele, welke de zijne zijn, — is het zoo moeilijk om te gelooven dat hij ter gelegener tijd de waardigheid van het gouverneurschap dezer aarde zal ontvangen, wanneer zij verlost en geheiligd is en een der verheerlijkte sferen van God wordt?

Enige der sectarische predikanten zeggen dat wij, „Mormonen“, ons schamen voor de leerstelling door Brigham Young verkondigt, dat Adam

eens de God dezer planeet zal zijn. Neen, vrienden, het is niet waar, dat wij ons schamen voor deze leerstelling. Indien ū eenige verandering op ons gelaat bemerkt, als deze leerstelling wordt aangehaald, is zij alleen door verbazing, verwondering veroorzaakt, omdat iemand die in staat kan zijn de uitgestrektheid en den omvang van het heelal te begrijpen, de grootheid van het bestaan van den mensch en de mogelijkheid zijner groei en vooruitgang in te zien, zoo gering van intellectie zoude zijn, zoo weinig begrip heeft dat hij haar in twijfel kan trekken. Dat is wat ons gelaat van uitdrukking zou veranderen, geen schaamte voor de leerstelling door Brigham Young geuit.

Ik gevoel, dat ik u moet hebben vermoed met zulk een lange redevoering. Ik weet zeer wel, dat ik me zelf heb vermoed; en toch verlaat ik dit prachtige gedachtenveld ongaarne. Het onderwerp, en onze beschouwing ervan, moest altijd grootscher zijn, dan wij in staat zijn uit te drukken. Het gaat boven onze macht het te bevatten en in woorden weer te geven. Ik kan in deze „Mormoonsche” leerstelling omtrent God de hoogste geestelijke gedachte zien, die het menschelijke verstand in staat is te kunnen bevatten. Indien onze sectarische vrienden denken, dat er in ons eenige dwaling is van de leeringen van onze profeten over dit onderwerp, eenige schaduw van omkeer, en dat wij in den modernen tijd meer geestelijk groeien dan zij deden, dan wordt dit niet veroorzaakt, omdat wij veranderen, of onze oude ankerplaats van het geloof verlaten, maar omdat zij zelven meer nauwkeurige attentie aan onze leerstelling beginnen te schenken, en hun eerste inzicht over de grootsche geestelijke gevoelens, welke ten allen tijde uit ons geloof in de Goden, en hunne regeering heeft gesproken, en de hoogte der heerlijkheid tot welke de mensch — Gods nageslacht — ten slotte kan stijgen, beginnen te verlaten.

Vertaald door WILLEM WOLTJER.

„Leerende leerlingen, die geboden van menschen zijn.”

(Matth. 15 : 9).

Aan eene bespreking, gehouden door de „Algemeene Synodale Commissie der Nederlandsche Hervormde Kerk”, ontleenen wij het volgende (N. R. C. 12 Mei):

„C. Opmerkingen omtrent de eventueel te heffen belasting. 1. Deze belasting, ofschoon in wezen in strijd met het karakter der kerk, dat barmhartigheid en offervaardigheid eischt, is wegens gezonkenheid der kerk noodig, om den leden aan hunne verplichtingen te herinneren; * * * 3. De belasting moet verplichtend zijn en van een bovenkerkeraad en kerkvoogden staand lichaam uitgaan; er moeten strafbepalingen worden gemaakt voor de wanbetalers; * * * 7. De plaatsengelden kunnen wel worden verdubbeld, er kunnen rechten worden geheven bij afgifte van attestaties, bij doopsbedieningen en bij aanneming tot lidmaten; 8. Is er dan nog meer geld noodig, dan moet „Aanpakken” worde gesteuend; * * * *

„Zeer ernstig zijn de bezwaren tegen het dwingend karakter van een aanslag, ontleend aan het karakter der kerk.

„Met a'gemeene instemming stelt de Commissie daartegenover de opmerking, door Leeuwarden gemaakt, dat de verplichte belasting, welbeschouwd, niet anders wil dan orde en regel brengen in de vereischte offervaardigheid der leden, waaraan zij gaarne de opmerking van Zaandam toevoegt, dat de gezonken staat der kerk de belasting noodig maakt, om de leden aan hunne verplichting te herinneren.

„Of er scheuring zal komen of eene grooté uittocht, wie zal het zeggen, wie zal de mogelijkheid ontkennen? Maar toch mag wel worden gewezen op het feit, dat de vrees daarvoor veel minder sterk spreekt uit de antwoorden dan velen wel hadden verwacht. Wordt deze proef niet genomen, dan is de ondergang niet te keeren.^{iv}

Tot zoover de Commissie. Zij ziet geen andere uitweg om de kerk voor algeheele ondergang te behoeden, dan de door haar besproken maatregelen. En hoewel de kerk Christelijk heet en gegrond op Gods Woord, wil men weer menschelijke wetten invoeren, ja zelfs strafbepalingen instellen bij niet nakoming er van. 't Schijnt niet eens in de gedachten van heeren commissieleden en predikanten op te komen, dat de middelen tot onderhoud van Gods werk, door Hem zelf zijn aangewezen. Wij raden hen aan de Schrift te raadplegen. Maleachi 3 : 7—12 (om van andere schriftuurplaatsen niet te spreken) zou hen den waren weg wijzen.

„Van uwer vaderen dagen af zijt gij afgeweken van mijne inzetten en hebt ze niet bewaard : keert weder tot Mij, en Ik zal tot u wederkeeren, zegt de Heere der heirscharen ; maar gij zegt : Waarin zullen wij wederkeeren?

„Zal een mensch God berooven? Maar gij berooft Mij, en zegt : Waarin berooven wij U? In de tienden en het heffer.

„Met eenen vloek zijt gij vervloekt, omdat gij Mij berooft, zelfs het gansche volk.

„Brengt alle de tienden in het schathuis, opdat er spijs zij in Mijn huis ; en beproefd Mij nu daarin, zegt de Heere der heirscharen, of Ik u dan niet zal opendoen de vensteren des hemels, en u zegen afgieten : zoodat er geen schuren genoeg wezen zullen.

„En Ik zal om uwentwil den opeter schelden, dat hij u de vrucht des lands niet verderve ; en de wijnstok op het veld zal u geene misdracht voortbrengen, zegt de Heere der heirscharen.

„En alle heidenen zullen u gelukzalig noemen, want gijlieden zult een lustig fans zijn, zegt de Heere der heirscharen.^{iv}

Opvoedkundigen roemen over Utah.

Op het laatst der vorige maand werd in de Pioneerstake te Salt Lake City eene vergadering van het Priesterschap gehouden, waar over het vraagstuk der opvoeding, met betrekking tot Utah, waardeerende woorden werden gesproken door Mr. A. E. Winship, uitgever van het *Journal of Education* te Boston, Arthur L. Chamberlain, uitgever van het *Sierra Educational News* van San Francisco, en George N. Child, staats-opzichter van openbaar onderwijs, die uitgenoodigd waren om

de vergaderden toe te spreken. De bezoekers roemden in het bijzonder de wetgeving van Utah in betrekking tot de opvoeding en zij verklaarden nadrukkelijk, dat zij de allerbeste was van de Vereenigde Staten, indien niet van de geheele wereld. Dr. Winship nam de gelegenheid om zijne hoorders te herinneren, dat hij 46 jaar lang in nauwe betrekking had gestaan met alles wat in Utah omging en dat hij had ondervonden dat Utah vooraan staat op opvoedkundig gebied. Doch de beste stap in de goede richting in dit opzicht, welke ooit door één der Vereenigde Staten was genomen, was wel de in de wet van Utah opgenomen bepaling, waarbij staatstoezicht verplichtend wordt gesteld over de opvoeding van alle meisjes en jongens, beneden den leeftijd van achttien jaar. Dit, zeide hij, indien er gevolg aan wordt gegeven, wat zeker het geval is, zal vele moeilijke problemen oplossen, waarvoor opvoeders komen te staan, want deze maatregel heeft ten doel de zeden hooger op te voeren en de karakters van het jonge volk te veredelen.

Dr. Winship sprak met groote waardeering over het „Mormoonsche“ volk vanwege hun werk op onderwijsgebied en hij zeide, dat één van de geheimen van hun succes op dit gebied verscholen lag in het onderhouden van het Woord van Wijsheid. Eveneens had hij geleerd de „Mormoonsche“ Zondagscholen als de allerbeste in de geheele wereld te beschouwen.

Mr. Chamberlain was ook vol lof over de schoolwet in Utah en zeide, dat hij niet geheel en al een vreemdeling was in dit land, daar zijn vader in vroeger dagen hier geleefd had. Mr. Child zette het doel van de beweging op dit gebied uiteen en zeide, dat het te doen was om de opvoeding meer kracht bij te zetten en haar meer effectief te doen zijn bij het bepalen van de maatschappelijke positie van jongens en meisjes.

Zusters-Hulp-Vereeniging.

Aan het jaarverslag over 1919 der Zusters-Hulp-Vereeniging in Zion, ontleenen wij het volgende:

Voor liefdadige doeleinden werd uitgegeven f 171,733.251 $\frac{1}{2}$; in voorraad waren op 31 Dec. 1919, inbegrepen het aan het Presiding Bishops Office geleende, 6,471.627 ponden tarwe.

Het totaal aantal leden bedroeg op 31 Dec. 45,413; 33,276 samenkomsten werden gedurende het jaar gehouden.

Op de tijdschriften der Vereeniging waren 16,249 leden ingetoekend; 44,023 dager werden met zieken doorgebracht; bijzondere bezoeken aan zieken 86,487; families geholpen 5,152; lichamen van overledenen verzorgd voor de begrafenis 2,551; huisbezoeken gedaan door wijk-leerresser. 128,912; dagen met tempelwerk besteed 37,933; hulp verleend aan zendelingen en hunne families tot een bedrag van f 13,879.90.

Als leden van het Roode Kruis gaven zich 9,023 leden der Vereeniging op; 17,143 heilkundige verbanden werden gelegd; 5,074 hospitaal-kleedingstukken werden gemaakt; 3,617 hospitaal-diensten verricht; 11,675 kleedingstukken gebreid; 17,742 kleedingstukken voor vluchtelingen werden vervaardigd en ter ondersteuning van België 53,131 kleedingstukken verzameld.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Helligen der Laatste Dagen.

Redactie:

J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:

J. J. VAN LANGEVELD.

In de Wereld der Geesten.

Een bekeeringsgeschiedenis.

Door J. M. SJODAHL.

Herr Petterson was een uitstekend burger van een klein provinciestadje in het zuidelijk gedeelte van Zweden, meer dan vijftig jaar geleden. Hij behoorde tot de weinigen, die genoeg belasting betaalden om stemgerechtigd te zijn en kon hij dientengevolge met eenige autoriteit over politiek spreken, ofschoon hij heel wat minder wist omtrent het schip van staat dan omtrent de schepen in de haven. Van beroep zeilmaker zijnde, wist hij alles betreffende het tuigage van een schip, vanaf de eenvoudige uitrusting van een visschersboot tot dat van een trotsch fregat en dacht hij evenveel te weten van de zeilen, welke den politieken wind moesten vangen, doch dat was zoo niet. Hij was deftig, in iedere beweging toonende dat hij zich bewust was van zijn belangrijkheid tot den staat en de gemeente waarin hij leefde.

Hij was niet groot, corpulent en goed gekleed. Hij was kortzichtig en keek de wereld in door een paar dikke glazen, met de angstvalligheid van iemand, die niet graag de geringste kleinigheid over het hoofd zou willen zien. Zijn bril werd gedragen door een kleinen neus, die aan het eind een weinig omhoog stak, terwijl men op zijn jas altijd een beetje snuif vond, welke gefaald had haar plaats van bestemming te bereiken en daardoor op de jas gevallen was; want, men denke er aan, ten dien tijde droegen achtenswaardige burgers kostbare snuifdozen bij zich en bij geregelde tusschenpoozen brachten zij een deel van den inhoud aan hunne neusgaten, de natuurlijke ademhalingskanalen verstoppende. Dit was geheel „comme il faut“, in dien tijd en werkelijk niet meer absurd dan de tegenwoordige gewoonte, waaraan zoo menigeen zich overgeeft, het rooken van sigaretten, den neus gebruikende als een schoorsteen.

Herr Petterson was de trotsche vader van een groote en interessante familie. Hij had tien kinderen, die allen, de meisjes zoowel als de jongens, waren grootgebracht in de vrees voor God en den stok. Zijn vrouw stond hem vol geloof bij in beide methoden van opvoeding.

Want op zijn manier was Herr Petterson een godvreezend man. Inderdaad was hij een „Piëtist“. Hij maakte aanspraak van „wedergeboren“ te zijn door een hevigen geestelijken strijd, gedurende welchen hij zich veroordeeld gevoelde; vanwege zijne zonden, doch had hij tranen van berouw geschreid en om vergeving gebeden, totdat de Heer hem verzekerd had, dat zijne zonden hem vergeven waren. Daarom was hij nu God's eigen kind. Hij had vrede in zijn ziel en wist dat, wanneer de Heer hem zou roepen, hij bereid zou zijn den Hemel binnen te gaan.

waar hij witte kleeren zou dragen en een kroon van goud en zijn plaats zou innemen in een koor, dat hoofdzakelijk, zoo niet uitsluitend, bestaat uit harpen. Gelukkig in dit geloof hield hij geregeld godsdienstige bijeenkomsten in zijn huis en predikte tot zijn vrienden en bureu, die met genoegen naar hem luisterden en tot hem opkeken als tot een kleinen koning, eer waarachtige „steunpilaar der maatschappij“.

Evenwel beschuldigden sommigen hem er van niet daadwerkelijk deel te nemen in de arbeidersbeweging, welke toen de aandacht trok, terwijl sommigen geërgerd waren als het parlement de wet aannam waarbij de rechten van den adel werden te niet gedaan en Herr Peterso.1 toonde zijn ontstemming door te weigeren zijn huis te illumineeren als een teeken van vreugde. Doch spoedig was dit vergeten en leeraarde hij verder als leider der „Piëtisten“, geen belang stellende in het gewone volk. Hij las den Bijbel vlijtig; bad en predikte en gaf aalmoes en zwoegde vol geloof; niet dat hij dacht iets te winnen door werken; hij geloofde in zaligwording door geloof alleen; doch hij deed zooveel goed als hij kon, want het was een genoegen voor hem, belooning of geen belooning.

Lezen was zijn regelmatig Zondagswerk tusschen de kerkdiensten. Hij las den Bijbel, het gebedenboek, Johann Amdt's „Ware Christelikeit“, kantteekeningen van Luther en nog veel meer. De discipelen van Ahnan ben David, de zoo genoemde Koraim, of wel de lezers van het Mozaisch geloof, in de achtste eeuw, konden niet meer toegewijd zijn aan het geschreven woord dan hij was.

II.

In het westelijk deel van de stad woonde een vlijtig burger, genaamd Carlsson. Hij stond bekend als een eenvoudig en eerlijk man. Evenwel beschouwden vele geloovige zielen het als een schandaal, dat het hem veroorloofd was in hun midden te verblijven. Zijn oudste meisje had geweigerd bevestigd te worden als lidmaat van de Kerk, tot groote consternatie van de geloovigen en tot ergernis van de gezaghebbende en goed betaalde geestelijken. Bij een vermeerdering van familie weigerde hij de baby te laten besprenkelen overeenkomstig de wet en de gewoonte. Men probeerde van alles, maar niets hielp. Ontzettend! Dat er heidenen konden zijn temidden van het christendom. Zoo was er eens een groote godsdienstige vergadering in de stad. Graaf Goldenstripe was de spreker en iedereen ging naar den beroemden edelman luisteren. Ook Carlsson. Aan het einde der vergadering toen elk in extase was, had hij de onbeschaamdheid de volgende vraag te doen: „Wij hebben van avond gehoord, dat zij, die gelooven, naar den hemel gaan als zij sterven; waar is het bewijs te vinden in den Bijbel?“ Een rilling voer door de aanwezigen. Welk een lastering! Sommigen schreeuwden: „Gooi den Mormoon er uit!“ Verder was er geen dispuut.

Carlsson was een Mormoon.

Van beroep was hij touwslager en Herr Petterson, de zeilmaker, was zijn patroon. Zijn werk was zonder gebreken. Hij gebruikte steeds de

beste stoffer, en ieder onderdeel had zijn volmaakte aandacht. Hij was betrouwbaar. Als hij belofde een karweitje op te knappen, hield hij woord en zijn berekeningen waren altijd correct, maar hij was een „Mormoon“. Aldus was er van een conversatie tusschen de beide families geen sprake.

Zekeren dag zeide Mr. Petterson tot zijn vrouw :

„Het is jammer dat die man een zoon des verderfs zou zijn.“

„Ja,“ zuchtte Mrs. Petterson, „en dat hij zijn geheele familie mede in den afgrond zou sleepen.“

„Ik moest eens een poging doen hem te bekeeren“, sprak Herr Petterson. „Ik moet mijn geweten bevrijden.“

Mrs. Petterson sprak hierop den wensch uit, dat hij het dan ook zoo spoedig mogelijk zou doen. Zaterdagavond van dezelfde week zond Mrs. Petterson aan Mrs. Carlsson, met hare vriendelijke groeten, een mand, inhoudende een vette eend, eenige koeken en appels voor de kinderen en nog eenige andere artikelen van meer of minder belang in een huishouding. Dit was een passende prelude voor de zendingspoging die gedaar zou worden. Dat de gave verwondering wekte bij de Carlsson's, behoeft geen betoog. Zij wisten niets van het komende bezoek en begrepen het fijn diplomatieke niet van Mrs. Petterson, hetwelk den weg moest bereiden. Den volgenden Zondag ging Herr Petterson welbewust met zijn bijbel onder den arm op weg.

Het is niet de bedoeling een lang verslag te geven van het gesprek, dat hierop volgde, genoeg zij het, dat Herr Petterson beleefd werd ontvangen, en dat de twee heeren spraken tot na middernacht. Carlsson getuigde van de echtheid van het Boek van Mormon en van de goddelijke roeping van Joseph Smith als een profeet van God. Petterson werd zeer boos, zooals zij, die ongelijk hebben, gewoonlijk worden, en verklaarde, dat zijn tegenstander zekerlijk verdoemd zou zijn, als hij, Petterson, lofzangen zou zingen met de volgelingen van het Lam.

De twee heeren scheidden, elk biddende dat God den ander mocht redden van den dwaalweg.

III.

We zeiden reeds, dat Herr Petterson een gestadig lezer was. Bestudeeren was het niet, slechts lezen. En er bestaat een groot verschil tusschen, als tusschen perzikken sorteeren en ze eten. De lezer gaat mechanisch over de woorden heen, terwijl de student de bedoeling van het geschrevene begrijpt en het zich eigen maakt. Studeeren is een uitgelezen genot; lezen een vermoeiend werk. Herr Petterson was toenmaals een lezer.

Op zekeren dag las hij de bekende geschiedenis van Lazarus en den rijken man. (Lucas 16 : 19—31). Hij kende haar goed.

Als hij dit onvergelykelyk verhaal las, dacht hij steeds aan de hel; in zijn verbeelding zag hij den rijken man branden in het vuur en dan dankte hij zijnen Maker, dat hij zoo niet was. Natuurlijk was het onmogelyk, dat hij, een hoogelyk gerespecteerd burger, een ijverig lid der Kerk en een steunpilaar der Maatschappij, ook maar in de nabijheid

kon komen van het meer van vuur of ook maar het kermen der verlorenen zou kunnen hooren, doch het was stichtend de geschiedenis zoo nu en dan over te lezen als waarschuwing. Dit keer was het evenwel niet de hel, maar het paradijs, hetwelk zijn gedachten in beslag nam.

Paradijs beteekende volgens hem den hemel, de plaats waar God, de engelen, en de weinige sterfelijken, die gered waren, vertoefden. En daar zag hij in zijn gedachten Lazarus, in den schoot van Abraham. Dat was raadselachtig voor hem. Waarom stond Lazarus niet voor den troon en speelde hij geen harp? Waarom was hij in Abraham's schoot? Hield de Vader der geloovigen hem op zijn schoot? Indien zoo, zat Lazarus daar dan alleen, of waren er anderen die op gelijke wijze geëerd werden en bovendien hoeveel groote menschen konden daar tegelijk zijn?

Zulke vragen, in tegenstelling met alles wat hij tevoren had ervaren, drongen zich ditmaal aan onzen vriend op en trachtende het juiste antwoord te vinden, verspilde hij meer dan de gewone hoeveelheid snuif op zijn jas; doch alles vergeefs. Hij vond geen uitweg voor zijn moeilijkheden. Dan begon hij zich af te vragen of hij na zijn dood ook geïnviteerd zou worden om in Abraham's schoot te zitten, of dat het slechts een voorrecht was voor de goede Joden, als die er tenminste waren, maar daaraan twijfelde hij zeer. Hij kon nauwelijks hopen vereerd te zullen worden met een plaats in Abraham's schoot, sprak hij tot zichzelf, doch misschien zou de man van God, Luther, of de apostel Paulus hem opmerken, want zij waren groot in geloof en was hijzelf niet gered door geloof alleen?

Deze gedachte werd sterker en nam hem eindelijk geheel in beslag,

IV.

De avondschaduwen vielen vlug en zwaar. Het was een stormachtigen herfst-dag geweest en de wind werd sterker toen de avond daalde. De regen viel bij stroomen neer en het oude huis, schudde op zijn funderingen.

Herr Petterson ging naar bed maar kon den slaap niet vatten. Hij woelde onrustig heen en weer, evenwel zonder in slaap te vallen. Hij keerde zich naar den muur, maar deze scheen te wijken en was het hem alsof hij in een eindeloos duister staarde. Toen ging hij op zijn rug liggen, slechts om te bemerken, dat het plafond het spel herhaalde van den muur. En de wind gierde en floot chromatische toonladders door de toppen der boomen en door de schoorsteenen. Hoe lang onze vriend op deze manier werd geplaagd is niet te zeggen, eindelijk evenwel viel hij in slaap.

Toen had hij een droom, welke een keerpunt bracht in zijn leven. Hij geloofde in droomen, daarom kon de Heer tot hem spreken in die taal. Het was een van die droomen, welke werkelijkheid schijnen te zijn.

Hij stierf.

Onmiddellijk trad hij de grens over. Daar werd hij ontvangen door vriendelijke boden, die zijn naaktheid bedekten en hem meenamen naar

de woning van zijn voorouders, waar hij zijn ouders ontmoette, zijn grootouders en andere familieleden en sommige vrienden, die daar tezamen waren gekomen om hem te verwelkomen. Zij waren allen buitengewoon verheugd. Men verzag hem van nieuwe kleeren. Heerlijke fruit zette men hem voor. Hij leerde de taal welke men sprak en ook hoe zijn gedachten uit te drukken. Trapsgewijze leerde hij vele dingen, welke noodzakelijk zijn te weten in het groote hiernamaals, waarvan wij in het stof geen begrip hebben. Daarna werd hem toegestaan te reizen, „de wereld zien,” zooals wij zouden zeggen. Zijn beschermengel begeleidde hem als gids.

Voor Herr Petterson geleeke de geestenwereld op de stoffelijke wereld. Er waren vele landen of „koninkrijken”. Ook waren er steden en dorpen, meeren en rivieren, velden en tuinen, huizen en verblijven, tempels en paleizen, bloemen en dieren van groote schoonheid en verscheidenheid. De menschen waren steeds bezig. Sommigen waren aan het bouwen, sommigen aan het planten, sommigen aan het oogsten. Velen waren predikende op de hoeken der straten en in vergaderlokalen en allen hadden zij een groot gehoor.

„Wie zijn zij?” vroeg Herr Petterson.

„Zij,” antwoordde zijn gids, „behooren tot de Kerk van den Eerstgeborene en zij zijn hier gezonden als dienende geesten voor hen die nog erfgenamen zullen worden in het koninkrijk van God.”

„Ik vrees,” stamelde Herr Petterson, „dat ik u niet begrijp. Zijn wij niet in den hemel? Hoe kan het woord des Evangelies hier gepredikt worden?”

„Neen, broeder,” gaf de gids ten antwoord, „wij zijn niet in wat de sterfelijken noemen: den hemel. Dit is de Hades.”

„Wat, de hell!” riep Petterson uit op wantrouwen toon.

„Ja, de hell,” bevestigde de gids. „Wij zijn in de Sheol of Hades der ouden; dat is, in de wereld der geesten.”

Gedurende deze conversatie waren de reizigers een groote menigte genaderd, die naar een redenaar hadden geluisterd. De spreker had juist geëindigd, toen zij aankwamen. Maar voordat de menigte zich begon te verstrooien, beklom iemand uit het gehoor, het kleine platform en begon te spreken. Hij zeide:

„Broeders en zusters! Wij hebben een ernstige en welsprekende rede gehoord ten gunste van Prins Emmanuel, voor vrijwilligers in zijn dienst met beloften van eeuwigdurende belooningen. Maar denk eens aan de voorwaarden. Wij moeten boete doen en alles opgeven waar wij van houder en onze begeerlijkheden kruisigen. Mijn meester biedt u verhooring in zijn koninkrijk aan zonder voorafgaande opoffering. Voeg u bij zijn leger en wij zullen Prins Emmanuel en zijn koninkrijk omver werpen en al zijn bedreigingen zullen op niets uitdraaien.

„U beweert gaarne te bidden. Heel goed! Mijn meester heeft gebeden gemaakt, die ge iederen dag kunt lezen. Zij zijn zeer aangenaam en praktisch. Men behoeft er niet bij te denken als men hen opzegt. Men kan ze van een ketting aftellen.

„Het geheele systeem van vrijwilligen dienst is verkeerd. Kinderen

worden gedwongen te doen wat recht is. Mannen en vrouwen zijn slechts groot geworden kinderen. Mijn meester weet dit. En hij stelt voor allen te dwingen te aanbidden en recht te doen en aldus zonder falen een algemeene verlossing teweeg te brengen. Voeg u bij de strijdkrachten van mijn meester, het schitterende leger van Lucifer, de zoon van den morgen."

Eenigen onder het gehoor beantwoordden den oproep en volgden Lucifer's afgezant.

"Waar gaan zij naar toe?" vroeg Petterson.

"Hij neemt hen," antwoordde de gids, „mee naar die regionen van de geestenwereld, op het oogenblik bewoond door den duivel en zijn onderdanen, waar zij geoefend worden voor den eindstrijd tusschen hem en den Zoon van God, en ook voor zendingswerk onder de kinderen der menschen in het stof. Sommigen worden opgeleid tot journalisten; anderen tot staatslieden. Sommigen studeeren theologie en sommigen zijn vergevorderd in de kunst van oorlogvoeren."

Herr Petterson rilde.

"Allen," vervolgde de gids, „zijn zorgvuldig getraind in de rede-neerkunst, de welsprekendheid des duivels."

"Wat is dat voor een welsprekendheid?" vroeg Herr Petterson.

"Dat," zeide de gids, is een zeer moeilijke kunst, doch een die hoog aangeschreven staat in het koninkrijk van Lucifer. Hij is de Vader ervan. Het is niets anders dan een ontkennen der feiten. Zelfs een kind kan het leeren. Een hoogere graad in de kunst van des duivels welsprekendheid is de bekwaamheid om te kunnen bewijzen, dat wit zwart is en zwart wit; dat zonde deugd is en deugd zonde, en dat leugen waarheid is en waarheid leugen. Dit wordt beschouwd als een groote en nuttige begaafdheid in den dienst van Lucifer, maar den doctor's titel wordt alleen gegeven aan hen die bewijzen kunnen, door middel van een soort logische juridische streek, dat hunne slechte daden en dwaasheden niet door hen bedreven werden maar door diegenen, die hen op heeterdaad betrapten. Onlangs is Lucifer een groot aantal stervelingen machtig geworden, die een bijzondere studie maakten van liegen, voordat zij naar deze wereld verhuisden."

"Wat zal er van hen worden?" vroeg Herr Petterson.

"Tenzij zij zich bekeeren en gered worden door Emmanuel, zullen zij tot het laatst bij den duivel blijven," was het plechtig antwoord van den gids. „Daarna zullen zij met hem verwoest worden, als „zonen des verderfs," in het eeuwige vuur, doch niemand weet de plaats, noch het einde, noch de straf."

Onze reizigers zetten nu hun reis voort. Zoo kwamen zij aan een park, waarin alle soorten van prachtige boomen waren, welke heerlijke vruchten droegen; ook bloemen die het oog streelden en de lucht met geuren vervulden. Er waren alle soorten dieren. Leeuwen en tijgers speelden er tezamen en lammetjes sprongen er in uitbundige vreugde rond. Bijen zoemden en prachtig gekleurde vlinders fladderden van bloem tot bloem.

"Dit is het Paradijs," zeide de gids.

Werk uw eigen zaligheid uit.

Uw vader kan u niet zalig maken. Niemand kan dat dan gij alleen. God zal u zekerlijk helpen, doch gij moet uw deel doen. Gij kunt deze groote verantwoordelijkheid niet aan een ander overdragen.

Wij mogen er ons tijdelijk aan onttrekken, doch ten slotte zullen wij tot de conclusie komen, dat de meest belangrijke zaak waarin wij betrokken zijn, onze eigene zaligheid is. Hoe vlugger wij handelen na deze gedachte hoe beter voor onszelf en hoe minder schulden wij te vereffenen zullen hebben.

„Iedere dag is een dag des oordeels” — iedere dag komt in de balans.

Het is eene groote zegen om onder het verbond geboren te worden, doch voor een kind des lichts is het verliezen van zijn geboorterecht voor een „schotel linzen” het treurigste wat hem kan overkomen.

De Zaligmaker zeide, als opgeteekend in Matt. 8: 11—12: „Doch Ik zeg u, dat velen zullen komen, van Oosten en Westen, en zullen met Abraham en Iseäk en Jakob aanzitten in het Koninkrijk der hemelen. Ea de kinderen des Koninkrijks zullen uitgeworpen worden in de buitenste duisternis; aldaar zal weening zijn en knersing der tanden.”

Wij zijn kinderen des Koninkrijks en wij wenschen niet uitgeworpen te worden. Welnu, laat ons dan de tijddoodende vermaken en beuzelingen opzij zetten, teneinde ons te wijden aan den waren dienst in het Koninkrijk van God. Dat zal ons het allergrootste loon brengen. We kunnen het eeuwige geluk niet begrijpen dat zulke dienst brengen zal. „Het oog heeft niet gezien en het oor heeft niet gehoord, en in het hart des menschen is niet opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft dien die Hem liefhebben.” (1 Cor. 2: 9).

IMP. ERA.

Overleden.

Wij ontvingen bericht uit Salt Lake City, dat Broeder Barthold Tiemersma aldaar op 18 April l.l. is overleden. Hij was de jongste zoon van den bij ons allen zoo zeer bekenden Br. Tiemersma, onze voormalige assistent van *De Ster*. Hartaandoening, waaraan de overledene reeds eenige maanden lijdende was, werd oorzaak van zijn heengaan.

Barthold Tiemersma was 31 Maart 1903 te Leeuwarden geboren, en werd aldaar door zijn vader gedoopt op 31 Maart 1911 en op denzelfden dag door Ouderling Leland Holdaway bevestigd. De overledene droeg het ambt van Leeraar in het Aäronische Priesterschap.

INHOUD.

De Mormoonsche leerstelling der Godheid Blz. 161		Zusters-Hulp-Vereeniging . Blz. 168
Leerende leeringen, die ge- boden van menschen zijn . . . 166		In de Wereld der Geesten . . „ 169
Opvoedkundigen roemen over Utah „ 167		Avondmaalslied „ 175
		Werk uw eigen zaligheid uit . . „ 176
		Overleden „ 176